

IV. ГЛАГОЛИЦА.

§. 2. Освень кирилица-та има и друга старобългарска азбука наричвана *глаголица*. Туй таквось нейно названіе, що са-употребява сега отъ сичкы-тѣ учены славенисты, види-са, че је произлѣзло отъ четвърта-та буква „*глаголь*“: но то не је толкози древње и далечно, нито съвременно съ поевяванье-то на самата азбука. По Шафариково-то заблѣжванье, то са-поевява не по-рано отъ XVI-ыя вѣкъ: въ глагольскыи кирилловскыи книги, що сѣ напечатаны въ Тюпингъ и Урахъ, (въ 1560 г.), първый пѣть при името „*грвашка слова*“ поевяватъ-са изрекванья „*глагола, глагольско слова, глаголиша*, да стоѣтъ въ параллель съ „*кирилица, кирильска или кирилична слова*“. А до туй време и йоще послѣ глаголица-та носила разны названія: извѣстна-та парижека рѣкописъ (Nг. 1240) нарича ѣ „*abecenarium bulgaricum*“ (X—XII в.); папа Иннокентій IV (1248) въ своята булла къмъ сеньскыи епископъ дава ѣ неопредѣлено име „*littera specialis*“; бревноскый аббатъ Дивишъ I въ букваря си отъ 1360—1366 г. нарича ѣ просто *alphabetum skavorum*, т. е. *slavorum*; у Кроаты-тѣ отъ незапаментны времена (най-малко въ XIII и XIV в.) тя са-зовяла „*litterae croaticae*“. Но и въ XVI-ыя в. нейно-то названіе „*глаголица*“ не было толкозь распространено и общеупотребително: учены-тѣ въ XVI и XVII-ыя в., особито въ Римъ,